Ο Μένιος Σακελλαρόπουλος στη Μυτιλήνη

15 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 2016

ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΣ

Για το «Σημάδι»

Γράφει η Μαριάνθη Βάμβουρα

Ο δημοσιογράφος, αθλητικογράφος και συγγραφέας Μένιος Σακελλαρόπουλος θα βρίσκεται στην πόλη μας αύριο Παρασκευή, στις 7 το απόγευμα, στο χώρο του βιβλιοπωλείου «Public» (Αρχιπελάγους και Σάμου), για την παρουσίαση του βιβλίου του "Το σημάδι".

Οι φίλοι αναγνώστες θα έχουν την ευκαιρία συνάντησης με τον συγγραφέα που θα συνομιλήσει μαζί τους και θα υπογράψει αντίτυπα του νέου μυθιστορήματός του, το οποίο κυκλοφορεί γνωρίζοντας μεγάλη επιτυχία από τις Εκδόσεις «Ψυχογιός».

"Βουτηγμένος στο δηλητήριο του μυαλού του, ο Στέφανος Δημητρίου, φοιτητής Ιατρικής με λαμπρές προοπτικές, χρειάστηκε μόνο ένα λεπτό για να καταστρέψει ολάκερη τη ζωή του. Το πάθος του για την αγαπημένη του Ελβίρα, μια ψευδαίσθηση που τον τύλιξε ασφυκτικά, τον οδήγησε σε μια αποτρόπαια πράξη που θα πλήρωνε ακριβά.

Ένοχος για έναν φόνο και μια απόπειρα στην πιο τρυφερή ηλικία του, άρχισε να περιδιαβαίνει τις φυλακές της χώρας. Αυλώνας, Διαβατά, Κασσαβέτεια έγιναν το σπίτι του, μια κόλαση που διέλυσε τον ίδιο, την οικογένειά του κι όσους βρέθηκαν δίπλα του.

Πάλεψε με τις ερινύες του για να μείνει όρθιος, τιμωρώντας κι ο ίδιος τον εαυτό του. Ωστόσο, τα συρματοπλέγματα δεν ακούμπησαν την ψυχή του, που αναγάλλιασε, όταν η μοίρα αποφάσισε να σκηνοθετήσει ένα νέο έργο στη ζωή του. Και οι εξελίξεις; Ένας χείμαρρος ορμητικός!" είναι οι πρώτες πληροφορίες που διαβάζουμε στο οπισθόφυλλο του βιβλίου προτού ανοίξουμε τις σελίδες του, για να μας δώσουν το εισιτήριο της αναγνωστικής απόλαυσης.

Στέφανος, Ελβίρα, Αχιλλέας, Μένιος, Καλλιόπη, Πανίκος και άλλα τόσα ονόματα γίνονται οι ήρωες της μυθιστορηματικής πλοκής που τολμά να αγγίξει με περισσή ανθρωπιά κι ευαισθησία ένα εξαιρετικά λεπτό και συνάμα σοβαρό κοινωνικό θέμα. Φυλακές, δικαιοσύνη, σωφρονισμός, στιγματισμός... Άνθρωποι κατατρεγμένοι εξαιτίας μια λάθος κίνησης, ολέθριας όμως, τόσο που σε ένα δεύτερο του χρόνου γίνεται η αιτία να ανατραπεί η μέχρι τότε ομαλή κανονικότητα της ζωής. Ένα σύστημα που στη δίνη του βασανίζονται και εξουθενώνονται ανθρώπινες ψυχές επιδιώκοντας την εξιλέωση.

"*Το σκεφτόμουν πάντα, σε στιγμές έντασης αλλά και χαλάρωσης, ότι ένα λεπτό, μπορεί και λιγότερο, είναι ικανό να καταστρέψει τα πάντα. Ένας λάθος χειρισμός, μια κακή απόφαση, μια αδράνεια, μια κίνηση έκρηξης φτάνουν και περισσεύουν για να σε βάλουν σε μπελάδες. Ένα λεπτό μόνο, λίγα δευτερόλεπτα. Η λάθος στιγμή, στο λάθος μέρος. Οι φυλακές, τα νοσοκομεία, και, ακόμα χειρότερα, τα νεκροταφεία, είναι γεμάτα με ανθρώπους που πλήρωσαν αυτή τη λάθος στιγμή. Το σκέφτηκα πολύ έντονα όταν βρέθηκα στην Πάτρα για τα της τακτοποίησης του γιου μου, του Γιώργου, με την εισαγωγή του στο Μαθηματικό, όνειρο ζωής του.*

Ένα βράδυ λοιπόν, όπως περπατούσα κάπου στο κέντρο αυτής της υπέροχης φοιτητούπολης, είδα ανήσυχος ομολογώ ορδές φοιτητών να προελαύνουν για να κάνουν τη νύχτα δική τους, να την πιουν μέχρι την τελευταία σταγόνα, σαν να μην υπάρχει αύριο. Αν είναι αυτό που είπε υπέροχα η Χαρούλα Αλεξίου, ότι «η νύχτα θέλει έρωτα και βράδια αξημέρωτα», πάει καλά. Αλλά θέλει και νηφαλιότητα. Γιατί όταν ξεφύγει η κατάσταση, πώς μαζεύεται; Βλέποντας λοιπόν, νεαρούς και νεαρές να πνίγουν την ορμή τους στο αλκοόλ δίχως όρια, σκέφτηκα εκείνο το περίφημο «ένα λεπτό», αυτό που φτάνει και περισσεύει να καταστρέψει τα πάντα. Αυτόματα μου ήρθε στο μυαλό μια ιστορία, αυτή που περιγράφει το βιβλίο, με ήρωα τον Στέφανο Δημητρίου και ηρωίδα την Ελβίρα Γεωργιάδου, πλάσματα της φαντασίας μου, παιδιά, όμως, της διπλανής πόρτας, δικά μας λατρεμένα παιδιά. Παιδιά που έκαναν όνειρα να σπουδάσουν, να κερδίσουν τη ζωή τους με τον τρόπο που λαχταρούν, σε εποχές μάλιστα, που η νέα πραγματικότητα δείχνει απειλητική. Βλέποντάς τα να ξεχύνονται, αγριεμένα κάποια, τρόμαξα με τη σκέψη του «μοιραίου στιγμιαίου λάθους», όπως έλεγαν και οι καθηγητές μου στη Νομική. Κι η ιστορία μου, επίσης χωρίς φρένα, διαμορφώθηκε στο λεπτό μέσα στο μυαλό μου. Έμενε να τη βάλω σε μια τάξη, σε μια σειρά. Ακολούθησα λοιπόν, τον Στέφανο και την Ελβίρα βήμα προς βήμα. Πήγα στα στέκια τους αλλά και στο πάρτι τους, είδα τους ξέφρενους ρυθμούς τους, μύρισα την αδρεναλίνη τους, την είδα να χορεύει, να ξεχειλίζει, να ορμάει σαν χείμαρρος. Κι όταν αυτή πλημμυρίζει τα πάντα, δύσκολο να σταματήσει ένα παιδί σε τέτοια ηλικία. Μόλις λίγα δευτερόλεπτα χρειάστηκαν για

να αστράψει το μαχαίρι του Στέφανου, που λόγω συνθηκών και συγκυριών αδυνατούσε να βρει το φρένο. Κι εκεί άρχισε ο Γολγοθάς μας, αγκαζέ. Αστυνομικό Τμήμα Πάτρας, Νοσοκομείο του Ρίου, εισαγγελείς, ανακριτές, κελιά, δικαστήρια. Τα ακολούθησα όλα πόντο πόντο. Με πόνο ψυχής.

Κι ύστερα; Η μορφή της κόλασης στη γη. Φυλακές..." είναι μερικές από τις σκέψεις που εξομολογείται προλογικά ο συγγραφέας για την υπόθεση του μυθιστορήματος που ξεκινά με το παρακάτω απόσπασμα:

"Ένιωθε το κεφάλι του να γυρίζει δαιμονισμένα, θαρρείς κι είχε καταφέρει να μπει μέσα σε έναν ανεμιστήρα που τον έτρεχε με ταχύτητα, εκτελώντας μια διαδρομή από την οποία δεν μπορούσε να ξεφύγει. Δεν ήταν πονοκέφαλος, αλλά καταλάβαινε ότι, έτσι όπως λειτουργούσαν μέσα του όλα στο κόκκινο, θα μπορούσε να εκτροχιαστεί και να καταλήξει χαλκομανία στον τοίχο. Ούτε που τον ένοιαζε, όμως. Δε θυμόταν, δεν μπορούσε αλλά και δεν ήθελε να υπολογίσει πόσες βότκες μεταξύ άλλων ποτών είχε κατεβάσει ως εκείνη τη στιγμή, σε μια νύχτα που την είχε οργανώσει μόνο για κείνη, την όμορφη Ελβίρα του, την κοπέλα που του είχε κλέψει την καρδιά και τον προσγείωσε σε μονογαμική σχέση, κάνοντάς τον να αφήσει στην άκρη όλες τις παλιές ατασθαλίες του.

Εκείνος, ο Στέφανος Δημητρίου, την έβγαλε Ελβίρα. Για τους δικούς της ήταν Ευλαμπία. Έτσι τη βάφτισαν το όνομα της γιαγιάς της στον Τύρναβο έτσι τη φώναζαν. Της άρεσε από την πρώτη στιγμή η μετάλλαξή της από Ευλαμπία σε Ελβίρα, αν και συχνά πυκνά ο ερωτευμένος Στέφανος της τραγουδούσε: «Αχ, Ευλαμπία, η ασθένειά σου έγινε χρονία. Αχ, Ευλαμπία, εγώ θα ψάξω να σου βρω γιατρό!»

«Μα είσαι ο γιατρός μου, ο μοναδικός μου γιατρός!» του απαντούσε εκείνη με ένα γάργαρο γέλιο.

Φοιτητής στο τρίτο έτος της Ιατρικής εκείνος, απολάμβανε το κύρος που έδινε η σχολή του, προσδίδοντάς του μια αύρα ξεχωριστού ανθρώπου, αυτή που μεγέθυνε στις επαφές του με τους άλλους φοιτητές. Είχαν τσακωθεί αρκετές φορές γι' αυτό, αφού η ταπεινή σε όλα Ελβίρα του Παιδαγωγικού Τμήματος Δημοτικής Εκπαίδευσης τού ζητούσε να είναι πιο μετρημένος στις εκδηλώσεις του μπροστά στους υπόλοιπους.

«Βγάζεις έναν σνομπισμό, κάτι ψωνίστικο, κι αλήθεια δεν καταλαβαίνω τον λόγο. Δηλαδή, εγώ που είμαι μια ταπεινή δασκάλα πρέπει να νιώθω μικρή μπροστά σου, ενώ τα παιδιά των ΤΕΙ, ας πούμε, πρέπει να νιώσουν σκουπίδια;» του έλεγε συχνά.

«Όλοι ξέρουν ότι η Ιατρική είναι κάτι ξεχωριστό. Ποιος δεν το καταλαβαίνει; Και γιατί, σώνει και καλά, πρέπει να κρατώ χαμηλούς τόνους; Από τα χαμηλά, μόνο... νότες ξέρω. Αλλά δεν καταλαβαίνω πού τον βλέπεις τον σνομπισμό», ήταν η μόνιμη επωδός του.

Οι συνεχείς κόντρες τους για τον «ελιτισμό» και τον «ναρκισσισμό» του, όλα αυτά τα περί σνομπ και ψώνιου, αυτό το αφ' υψηλού βλέμμα του στην εκτίμηση των πραγμάτων, τους έκανε να χωρίσουν για σχεδόν έναν μήνα. Αλλά αγαπιόνταν αληθινά, δεν άντεξαν μακριά και ξανάσμιξαν, παρά τις όποιες διαφορές τους, μ' εκείνον να της υπόσχεται ότι θα είναι πιο εγκρατής και πιο καταδεκτικός στις

σχέσεις του με τους άλλους. «Έτσι κι αλλιώς είσαι υπέροχος σε όλα και πραγματικά ξεχωριστός. Δε χρειάζεται λοιπόν, να τονίζεις το εγώ σου. Και χωρίς να κάνεις το παραμικρό, υπερτερείς», του είπε όταν αποφάσισαν να είναι ξανά μαζί, μετά την παρένθεση του χωρισμού τους. Κι αυτό το αποψινό πάρτι στο σπίτι της οδού Γκότση, στο κέντρο της Πάτρας, το σπίτι του, ήταν αφιερωμένο σ' εκείνη και στους φίλους της κυρίως, όλοι... ταπεινοί, όπως θα τους έλεγε εκείνος πριν χωρίσουν: φοιτητές και φοιτήτριες της σχολής της, του Παιδαγωγικού Τμήματος, του Τμήματος Νηπιαγωγών, κάποιες κοπέλες της Φιλοσοφικής παρλαπίπες τις χαρακτήριζε ο Στέφανος μερικοί ξέμπαρκοι του Μαθηματικού, τους οποίους εκείνος παραδεχόταν κι αποδεχόταν γιατί το έκαναν από άποψη και τρέλα, ακολουθώντας μια δύσκολη σχολή και παλεύοντας μόνο με αριθμούς, επίσης κάποιοι πολυτεχνίτες και ερημοσπίτες, όπως τους αποκαλούσαν όλοι. Ένιωθε ευτυχισμένος που την έβλεπε χαρούμενη και ενθουσιασμένη, μ' εκείνη να τον αγκαλιάζει και να του δείχνει την ευγνωμοσύνη της για τη μεταστροφή του και την αποδοχή των... ταπεινών πανεπιστημιακών σχολών στο σπίτι του...".

Η ενδιαφέρουσα συνέχεια στις σελίδες του βιβλίου...

Λίγα λόγια για τον συγγραφέα:

Ο Μένος Σακελλαρόπουλος δεν ασχολήθηκε με αποτρόπαια εγκλήματα, μετά τις σπουδές του στη Νομική Σχολή του Πανεπιστημίου Θράκης, παρά μόνο πολύ αργότερα, στα μυθιστορήματά του. Τον είχε κερδίσει ήδη η δημοσιογραφία, την οποία ταλαιπωρεί επί τριάντα έξι συναπτά έτη. Ξεκίνησε μαθητής λυκείου ακόμα από το «Φως», μύρισε το μελάνι στις εφημερίδες «Βραδυνή», «Έθνος», «Ελεύθερος Τύπος», «Αθλητική», «Sportime», «Derby», στα περιοδικά «Εικόνες», «Nitro», «Active», «Επίκαιρα», βούτηξε στα ερτζιανά (ΕΡΑ, Sport FM, Sentra FM) κι από το 1992 είναι στο Mega Channel. Έκανε τρεις φορές τον γύρο της Ευρώπης, φτάνοντας ως τη Νότια Αφρική, με εκατοντάδες ρεπορτάζ και χιλιάδες βίντεο, όλα με ένα δικό του χρώμα. Είναι μέλος της ΕΣΗΕΑ και του ΠΣΑΤ, από τον οποίο έχει βραβευτεί τέσσερις φορές για τηλεοπτικά θέματα. Το «Σημάδι» είναι το δωδέκατο βιβλίο του, και η πρώτη συνεργασία του με τις Εκδόσεις «Ψυχογιός». Παραμένει έφηβος και εκρηκτικός, συνεχίζει να ονειρεύεται, να χαμογελά, να σαρκάζει και να αυτοσαρκάζεται, και πιστεύει στην... άσπρη μέρα.

Το μυθιστόρημα ολοκληρώνεται σε 440 σελίδες και κυκλοφορεί από τον Οκτώβριο του 2015. Δυνατό, συγκλονιστικό, αληθινό ...καλοτάξιδο!!!